

РЕШЕНИЕ

№ 1537

гр. Варна, 30.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Невин Р. Шакирова

Членове: Юлия Р. Бажлекова
мл.с. Александър В. Цветков

при участието на секретаря Елка Н. Иванова
като разглежда докладваното от мл.с. Александър В. Цветков Въззивно гражданско дело № 20223100501936 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е въз основа на подадена от Технически Университет - Варна, чрез процесуален представител адв. В. Т. въззивна жалба срещу Решение № 1950/16.06.2022 г., постановено по гр.д. № 12846/2021 по описа на ВРС, в частите, с които жалбоподателят е осъден да заплати на Р. Н. В. сумата от размер на 29 135.15 лева, представляваща обезщетение за оставане без работа поради незаконно уволнение за периода от 15.11.2018 г. до 15.05.2019 г. след приспадане на получаваните от ищеца трудови възнаграждения от „Булавто“ АД за периода от 06.12.2018 г. до 21.01.2019 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 03.09.2021 г. до окончателното погасяване на задължението, както и сумата в размер от 7 000.00 лева, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за периода от 15.11.2018 г. до 30.06.2019 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 03.09.2021 г. до окончателното погасяване на задължението, както и съдебно- деловодни разноски в размер на 2 105 лева в полза на ищеца, както и в полза на съдебната власт по сметка на РС-Варна сумата от 1 643.06 лева.

Въззивникът излага становище за неправилност на съдебното решение, като постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Сочи, че първоинстанционният съд не е обсъдил и преценил всички представени в хода на делото доказателства по-отделно и в тяхната съвкупност, а тези които са обсъждани са преценени неправилно и превратно. Напълно игнорирана била и представената с отговора на исковата молба Заповед № РД 09- 3271/13.11.2018 г. на Министъра на образованието и науките, и

фактическите и правните основания на които тя е издадена обективирани в Доклад № 18-710/02.11.2018 г. от комисията по академична етика към МОН за установено плагиатство от Р. В.. По същество цитираната заповед отстранила В. от длъжността „Ректор“, като установеното плагиатство правило недопустимо последващото заемане на същата съгласно разпоредбите на ЗВО и ЗРАСРБ. От горното следвало, че В. е останал без работа като "Ректор" не поради "незаконно уволнение", а по силата на гореизложените обстоятелства, при което отговорността на ТУ-Варна не можела да бъде ангажирана. На следващо място сочи, че неправилно ВРС е приложил разпоредбата на чл. 299, ал.1 ГПК по отношение на решението по гр.д. 18698/2018 г. на ВРС, с което била отменена като незаконосъобразна Заповед ЛС-413 от 14.11.2018 г., издадена от ВРИД Ректор за прекратяване на ТПО на ищеца от акад. длъжност "Професор" с код по НКПД 23107005, като същият бил възстановен на длъжност „Ректор“ на университета. По иска с правно основание чл. 225, ал. 1 от КТ следвало да бъде съобразено единствено за "незаконно уволнение", но не и на каква длъжност е възстановен на работа уволнения работник. Оспорва изводите на първоинстанционния съд, че не е доказано между страните да е съществувало ТПО за длъжността "Професор", и че ищецът не бил полагал труд като "Професор". Същото не възниквало по силата на трудов договор, а въз основа на заповед на ректора на университета, като не било съобразено, че В. е получавал трудово възнаграждение за положен труд като "Професор", изплащано като част от заплатата му като "Ректор". В същото време сочи, че липсата на трудов договор за длъжността професор е в резултат на недобросъвестното поведение на последния. Жалбоподателят оспорва още извода на първоинстанционния съд, че волята на работодателя била със Заповед ЛС-413 от 14.11.2018 г., издадена от ВРИД Ректор на ТУ- Варна, да бъде прекратено и ТПО за длъжността "Ректор", въз основа на представените по делото Уведомление по чл. 62, ал.5, КТ. В заключение сочи, че поддържа всички свои твърдения и възражения, изложени с отговора на исковата молба и писмените бележки. Формулира искане за отмяна на обжалваното решение и отхвърляне на исковете с присъждане на разноски. Отправя доказателствено искане за разпит на двама свидетели при режим на довеждане, които да дадат показания относно фактическото отстраняване на ищеца от длъжността „Ректор“.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор от Р. Н. Георгиев, чрез адв. Г. Т., с който жалбата се оспорва като неоснователна. Въззиваемият сочи, че с цитираната заповед на Министъра на образованието е без значение за правилното разрешаване на спора, тъй като не е бил нито уволнен, нито отстранен от работа от нейния автор. С влязло в сила решение на ВАС по адм. дело № 6995/2021 г. е отменена заповедта за назначаване на вр.и.д. „Ректор“, тъй като с нея е нарушено академичното самоуправление на висшето учебно заведение. По настоящото дело било доказано, че уволнението на въззиваемия е отменено като незаконно, както и че в периода от 15.11.2018 г. е сключил трудов договорно за кратък период и при значително по-ниско възнаграждение. Оспорва като невярно изложеното във въззивната жалба твърдение, че не му е отказано заплащането на трудово възнаграждение, като фактът, че такова не му е начислявано и не му е изплащано се установявал от заключение по изготвената експертиза. Моли за потвърждаване на решението с присъждане

на разноси за въззивното производство.

За да се произнесе, съдът съобрази следното:

Производството по делото е образувано пред Варненския районен съд по предявени от Р. Н. В. срещу Технически университет - гр. Варна обективно кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225 от КТ и чл. 224, ал. 1 от КТ за постановяване на съдебно решение, с което ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца обезщетение за оставане без работа поради незаконно уволнение в размер на 29 564.29 лева за периода от 15.11.2018 г. до 15.05.2019 г., ведно със законната лихва, считано от 15.11.2018 г. до окончателното изплащане на сумата, както и сумата в размер от 7 000.00 лева, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за периода от 15.11.2018 г. до 30.06.2019 г., ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба в съда – 03.09.2021 г. до окончателното погасяване на задължението.

Ищецът излага твърдения, че е започнал работа по трудово правоотношение с ответника, считано от 1989 г., като първоначално е заемал длъжността „асистент“, а след това и длъжностите - „старши асистент“, „главен асистент“ и „доцент“. След проведен избор същият бил избран за ректор на Технически университет – гр. Варна с мандат от 30.06.2015 г. до 30.06.2019 г. Сочи, че трудовото правоотношение между страните било прекратено едностранно от работодателя му със Заповед № ЛС-413 от 14.11.2018 г., издадена от вр.и.д. ректор на Технически университет – гр. Варна, считано от 15.11.2018 г. С решение, постановено по гр. д. № 18698/2018 г. по описа на РС-Варна, ГО, 42-ри съдебен състав, влязло в законна сила на 25.03.2020 г., уволнението на ищеца е било признато за незаконно, като същото е било отменено и последният е бил възстановен на длъжността „ректор“. Ищецът твърди още, че след прекратяване на трудовото му правоотношение е получавал трудов доход единствено в период от два месеца, когато е бил трудово ангажиран при работодателя „Булавто“ АД, считано от 06.12.2018 г. до 21.01.2019 г., при уговорена заплата 2 250.00 лева. След приспадане на получения доход в размер на 3 600.19 лева. дължимото обезщетение възлизало на 29 564,29 лева. По отношение на претенцията си за обезщетение на неизползван годишен отпуск сочи, че за периода за 2018 г. същият е в размер на 8 дни, а за 2019 г. 18 дни, или общо 26 дни, поради което изчислява дължимото обезщетение в размер на сумата от 7000.00 лева. Въз основа на гореизложените съображения отправя искане за уважаване на претенциите с присъждане на разноси.

В срока по чл. 131 от ГПК е подаден писмен отговор Технически университет-гр. Варна, с който исковата молба се оспорва като недопустима и неоснователна. Сочи се, че със Заповед № ЛС-413 от 14.11.2018 г. е прекратено трудовото правоотношение с ищеца за длъжността „професор“, но се оспорва с процесната заповед последният да е бил лишен от трудово възнаграждение, както и да е бил незаконно отстранен от работа от длъжността „ректор“. Ответникът твърди, че от негова страна не са извършвани незаконни действия по отстраняване и недопускане на ищеца да изпълнява трудовите си права и задължения за длъжността „ректор“, както и че не му е било отказвано заплащане на трудово възнаграждение. Излага още, че във връзка с подадени сигнали за плагиатство в

представените дисертационни и научни трудове на Р. В., била назначена проверка на Министъра на образованието. С изготвения от комисията доклад било установено, че при написването и защитата на дисертационния си труд за присъждане на научната степен "доктор на науките" и в представените от ищеца научни трудове за участие в конкурса за заемане на академичната длъжност "професор", последният е представил като собствени трудове на свои колеги от Технически университет - Варна и от чужди автори, без съответното позоваване и цитиране, което представлявало плагиатство по смисъла на § 1, т. 7 от Допълнителните разпоредби на Закона за развитието на академичния състав в Република България (ЗРАСРБ), с което е извършил нарушението на чл. 30, ал. 2, т. 3 от ЗРАСРБ. Въз основа на горепосочения доклад на Комисията по академична етика със Заповед № РД 09-3271/13.11.2018 г. на Министъра на образованието и науката, била назначена проф. д-р инж. Розалина Димова за временно изпълняващ длъжността ректор на Технически университет - гр. Варна, като на осн. чл. 60, ал. 1 от АПК, било допуснато предварително изпълнение на заповедта. На 14.11.2018 г. представители на МОН са връчили на ищеца Заповед № РД 09-3271/13.11.2018 г., като са му заявили, че от този момент той няма право да упражнява правомощията си на ректор и следва да освободи работното си място. Едва след това назначената за вр.и.д. Розалина Димова е връчила на Р. В. заповедта за прекратяване на трудовото му правоотношение за длъжността "професор". Отвеникът твърди още, че с отменената от съда уволнителна заповед се отнасяла до длъжността „професор“, а ищецът бил лишен от възможността да изпълнява длъжността "ректор" по силата на заповедта на министъра на образованието и науката, поради което Технически университет – гр. Варна не следвало да бъде ангажиран с отговорността за заплащане на обезщетение по чл. 225 от КТ и по чл. 224 от КТ. В условията на евентуалност сочи, че със Заповед № 138/12.03.2020 г. на ректора на ТУ - гр. Варна на Р. В. му е била отнета научната степен "д-р на науките", поради което същият нямал право на допълнително възнаграждение за придобита научна степен, съставляваща част от претендираната работна заплата. Въз основа на изложеното отправя искане за отхвърляне на исквете изцяло, евентуално за отхвърлянето им по отношение на претенцията за научна степен „доктор на науките“ и за длъжността „професор“. Претендира присъждането на разноски.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото и съобразявайки становището на страните и нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, съдът приема за установено следното от фактическа и правна страна :

Предявените обективно кумулативно съединени искове намират правната си квалификация в разпоредбите на чл. чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225 и чл. 224 от КТ.

По отношение на иска по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ следва да се посочи, че същият е акцесорен и е обусловен от уважаването на иск за признаването на уволнението за незаконно. Наред с това ищецът следва да установи причинна връзка между уволнението и претендираното обезщетение, която се разглежда на базата на това дали изпълнението на трудовата функция, респ. получаването на трудов доход биха продължили, ако не беше предприето незаконното уволнение, както и вреда /пропусната полза/. Вредата се определя

по правилата на чл. 225 от КТ, като обезщетението при незаконно уволнение се намалява тогава, когато работникът или служителът е работил на по-нископлатена работа, или е налице разлика в заплатите по трудовите му правоотношения /основно и допълнително/.

Между страните е обявен за безспорен факта, че ищецът е заемал длъжността ректор при ответника Технически университет – Варна, като същият се установява и от приложените по делото писмени доказателства Протокол от ОС на ТУ – Варна и Допълнително споразумение към трудов договор ЛС – 727/30.06.2015 г. От тях е видно, че считано от 30.06.2015 г. В. е назначен на посочената длъжност въз основа на избор по чл. 58, ал. 1, т. 5 от КТ и със срок на мандата от 4 години.

Съобразно разпоредбата на чл. 31, ал. 1 от ЗВО /отм./ в редакцията □ към датата на действие на трудовото правоотношение – обн. с ДВ, бр. 17 от 2016 г., за ректор, декан и директор на филиал или колеж се избират хабилитирани лица, които работят на основен трудов договор във висшето училище. Изрично нормата на § 4д тълкува, че "основен трудов договор" по смисъла на ЗВО е трудовият договор, сключен на основание чл. 67, ал. 1, т. 1 от Кодекса на труда – безсрочният трудов договор. Макар по делото да не е приложен писмен договор, между страните не е спорно, че същият е заемал длъжността професор, с код по НКПД 23107005, доколкото е безспорен факта, че със Заповед ЛС-413 от 14.11.2018 г. е прекратено трудовото правоотношение за длъжността, считано от 15.11.2018 г

Със заповед № РД09-2516/14.09.2018г. на министъра на образованието и на основание чл. 25, ал.4 ЗА, чл.30а от ЗРАСРБ и чл.6, ал.4 Правилника за дейността на Комисията по академична етика е била определена комисия по етична етика по повод подадени сигнали съдържащи твърдения за наличие на плагиатство в представени дисертационни и научни трудове на ищеца В. в процедури по придобиване на научна степен "доктор на науките" и заемане на академична длъжност "професор".

Видно от изготвения доклад, комисията е постановила, че при написването и защитата на дисертационния си труд за присъждане на научната степен "доктор на науките" и в представени от него научни трудове за участие в конкурс заемане на академична длъжност "професор" е представил като собствени, трудове на свои колеги от ТУ Варна и от чужди автори без съответното позоваване и цитиране, което представлява плагиатство по см. на пар. 1, т. 7 от ДР на ЗРАСРБ, с което е извършил нарушение на чл. 30, ал. 2, т. 3 от ЗРАСРБ.

Въз основа на установеното от комисията плагиатство, със заповед № РД 09-3271/13.11.2018г. на министъра на образованието и науката за временно изпълняващ длъжност ректор на ТУ Варна е била назначена проф.д-р инж. Розалина Димова за срок до избиране на нов ректор, но за не повече от шест месеца.

Съобразно разпоредбата на чл. 10, ал. 6, б. "г", вр. ал. 1 от ЗВО /отм./ в редакцията □ обн. с ДВ, бр. 30 от 03.04.2018 г. министърът на образованието назначава временно изпълняващ длъжността ректор за срок не по-дълъг от шест месеца, когато по отношение на ректора на висшето училище бъде установено плагиатството в научните трудове, въз основа

на които е придобита научна степен или е заета академична длъжност, или когато ректорът не изпълни правомощията си да освободи от длъжност по реда на чл. 58, ал. 1, т. 4 лице, за което е констатирано плагиатство по законоустановения ред.

Макар да не е изрично предвидено в действащата към момента на издаване на заповедта на министъра за назначаване на вр.и.д. ректор при ответния университет нормативна уредба, с учредяването на временен мандат на друго лице за същата длъжност е предсрочно прекратен мандатът на Р. В. като ректор на ТУ- Варна, поради осъществяване на изрично предвидената предпоставка на чл. 10, ал. 6, б. "г" от ЗВО. Тълкуването на цитираната разпоредба налага извод, че назначаването на временно изпълняващ длъжността е несъвместимо с продължаването на мандата на предходния ректор, тъй като целта е да бъде осигурено продължаването на текущата дейност на висшето учебно заведение именно след отстраняването на последния по силата на настъпилото нормативно основание. Заложеният от законодателя смисъл в уредбата се потвърждава и от обн. с ДВ, бр. 17 от 2020 г. изм., бр. 56 от 2022 г. нова разпоредба на чл. 31, ал. 3 от ЗВО, с която е преодоляна празнотата в законодателството относно последиците от назначаването на временно изпълняващ длъжността ректор при установено плагиатство от преходния, като изрично е предвидено, че мандатът на последния се прекратява предсрочно. Доколкото на основание чл. 60, ал. 1 от АПК е разпоредено предварителното изпълнение на заповедта, същата е породила действие именно на датата на нейното издаване – 13.11.2018 г., като считано от нея трудовото правоотношение на Р. В. за длъжността ректор при ответния университет е прекратено.

С Решение № 4119/03.05.2022 г. по адм. дело № 6995/2021 г. на петчленен състав на ВАС е отменена заповед № РД 09-3271/13.11.2018г. на министъра на образованието и науката за временно изпълняващ длъжност ректор на ТУ Варна, с която е назначена проф.д-р инж. Розалина Димова за срок до избиране на нов ректор, но за не повече от шест месеца. По силата на чл. 301 от АПК когато административният акт бъде отменен, след като е започнало неговото изпълнение, административният орган в едномесечен срок възстановява нарушеното право, а ако това е невъзможно - удовлетворява засегнатото лице по друг законен начин. Ако това не стане, засегнатото лице има право на обезщетение. В настоящия случай с отмяната на заповедта на министъра като незаконосъобразна с окончателното решение на ВАС по същество, а и по силата на правните му последици, следва да се приеме, че настъпилото по силата на нея прекратяване на трудовото правоотношението на въззиваемия В. на длъжността ректор при ТУ – Варна също е отменено като незаконосъобразно.

Междувременно със Заповед ЛС-413 от 14.11.2018 г. на вр.и.д. ректор на ТУ- Варна трудовото правоотношение между ищеца и ответника на длъжността професор е прекратено, считано от 15.11.2018 г. Липсата на изрично вписване, че се прекратява това и за длъжността ректор е продиктувано от факта, че мандатът му вече е бил предсрочно прекратен по силата на заповед № РД 09-3271/13.11.2018г. на министъра, която към момента все още не е била отменена и е пораждала действие.

Посоченото обстоятелство не може да се тълкува във вреда на ищеца, тъй като неговото право на защита срещу заповедта е ограничена с оглед изричното волеизявление на работодателя, което от своя страна е ограничено предвид настъпилото прекратяване на ТПО по предходно заеманата длъжност по силата на административния акт на министъра на образованието и науката. В същото време то е изчерпал защита си по административен ред срещу незаконосъобразната заповед, въз основа на което тя също е била отменена. Именно поради изложеното следва да се приеме, че с влязлото в сила на 25.03.2020 г. решение, постановено по гр. д. № 18698 по описа за 2018 г. на РС-Варна, е признато изцяло за незаконно уволнението на ищеца, обективизирано в Заповед ЛС-413 от 14.11.2018 г., и ищецът В. е възстановен на длъжността „ректор на Технически университет – гр. Варна“. Предметният обхват на проверката за законносъобразност на уволнението е ограничен именно от волеизявлението на работодателя за прекратяване на ТПО, но то не може да ограничи правото на защита на срещу уволнението и за предходно заеманата длъжност, като имплицитно възстановяването му като ректор на университета съдържа признаване на неговата незаконност. В случая от решаващо значение за основателността на иска е фактът, че прекратяването на ТПО за длъжността, на която е възстановен е оспорено по законоустановения ред по АПК чрез обжалване на заповедта, въз основа на която фактически е настъпило уволнението и същата е отменена като незаконосъобразна с влязло в сила решение на ВАС, което по силата на чл. 302 от ГПК е задължително за гражданския съд по отношение посочения извод за незаконосъобразност. По същия начин на основание чл. 299 от ГПК е обвързващо за настоящата инстанция е и постановеното от ВРС решение по гр. д. № 18698/2018 г., с което въззиваемият е възстановен на предходно заеманата длъжност ректор.

С оглед всичко гореизложено следва да се приеме, че макар и изрично в диспозитива на решението на гражданския съд да не е постановено признаването на уволнението като ректор за незаконно, то същото произтича от възстановяването на ищеца на същата длъжност, и най-вече от отмяната на заповедта на министъра на образованието и науките като незаконна от петчленен състав на ВАС. В конкретния случай не е от решаващо значение за изхода на спора с кой от двете заповеди е настъпило прекратяването, както неоснователно възразява въззивника, макар и същото да се установява безспорно по делото, доколкото актовете са породили действие в рамките на два последователни дни, предхождащи началната дата на исковата претенция, а също така и двата са отменени като незаконни. Евентуалната възможност на адресата на административния акт да претендира обезщетение за причинените му вреди вследствие на нейното изпълнение, преди да бъде отменена, по никакъв начин не го възпрепятства да упражни субективното си право по чл. 344, ал. 3, вр. чл. 222 от КТ.

Релевантно за основателността на исковата претенция, предявена на основание цитираната разпоредба е оставането на ищеца без работа вследствие на незаконно уволнение, което се доказва безспорно от доказателствената съвкупност по делото. В този смисъл напълно неотнормими към предмета на спора са възраженията на ответника, че

ищецът не е бил възпрепятстван да упражнява трудовата си функция, а по същество същите са и очевидно неоснователни, тъй като в процесния период на длъжността са били назначени вр.и.д. ректор, а след това е избран и редовен ректор. Принудителната безработица на въззиваемият, която се явява основното релевантно обстоятелство по делото наред с незаконността на уволнението, не е спорна между страните и се установява от приложената справка от НАП относно действащите трудови договори на Р. В. за периода от 15.11.2018 г. до 15.05.2019 г. От същата е видно, че след прекратяване на трудовото правоотношение с ответника, в периода от 06.12.2018 г. до 21.01.2019 г. е работил единствено при „Булавто“ АД, като този факт се признава и от ищеца и представения от него трудов договор с работодателя. Във времеви период от 15.11.2018 г. до 15.05.2019 г. за него няма данни за осигуряване по служебни правоотношения и по договори за управление и контрол с други субекти.

От изготвената при първоинстанционното разглеждане на делото ССЧЕ, заключението на която настоящият съдебен състав кредитира като обективно и компетентно изготвено, се установява, че дължимото обезщетение по чл. 225 от КТ за периода от 15.11.2018 г. до 15.05.2019 г., след като се приспадат възнагражденията, които ищецът е получавал от „Булавто“ АД за периода от 06.12.2018 г. до 21.01.2019 г., възлиза на 29 135.15 лева. В посочения размер искът се явява основателен и като такъв подлежи на уважаване, а първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено в тази част.

Съгласно чл.224 ал.1 КТ при прекратяване на трудовото правоотношение, работникът или служителя има право на парично обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, правото за който не е погасено по давност. Целта на обезщетението е да се компенсира работещия за това, че реално не е ползвал полагащия му се отпуск, като без правно значение на какво основание и по какви субективни или обективни причини не е ползван платеният годишен отпуск. Видно от приетото експертно заключение е, че общият размер на полагащия се платен годишен отпуск и начислен от страна на ответника за 2018 г. и от 01.01.2019 г. до 30.06.2019 г. е 30 дни, като дължимото обезщетение по чл. 224 от КТ възлиза на 7 116.30 лева, поради което претенцията за присъждането на сумата от 7 000 лева следва да бъде уважено в цялост.

Поради пълното съвпадение в решаващите изводи на двете съдебни инстанции на основание чл. 272 от ГПК решението подлежи на потвърждаване в цялост в обжалваните негови части.

С оглед изхода на спора на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК в полза на въззиваемия се дължат сторените разноски, но въпреки отправената претенция и представения списък, обективизиращ искане за присъждане на 600 лева адвокатско възнаграждение, извършването на разхода не е доказано. Приложения договор за правна защита и съдействие не представлява разписка за получаване на сумата от адвоката, доколкото не съдържа отбелязване за начина на нейното заплащане. Не е приложено и друго доказателство за реалното извършване на разноските, поради което претенцията за тяхното присъждане следва да бъде оставена без уважение.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 1950 /16.06.2022 г., постановено по гр.д. № 12846 / 2021 по описа на ВРС, в частите, с които Технически университет – гр. Варна, БУЛСТАТ: 000083626, с адрес: гр. Варна, ул. „Студентска“ №1, представлявано от ректора Венцислав Вълчев, е осъден на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225 от КТ да заплати на Р. Н. В., ЕГН *****, с адрес: гр. Варна, ул. „Петра“, бл. 6, ет. 7, ап. 71 сумата в размер на 29 135.15 лева, представляваща обезщетение за оставане без работа поради незаконно уволнение за периода от 15.11.2018 г. до 15.05.2019 г. след приспадане на получаваните от ищеца трудови възнаграждения от „Булавто“ АД за периода от 06.12.2018 г. до 21.01.2019 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 03.09.2021 г. до окончателното погасяване на задължението, както и на основание чл. 224, ал. 1 от КТ сумата в размер от 7 000.00 лева, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за периода от 15.11.2018 г. до 30.06.2019 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 03.09.2021 г. до окончателното погасяване на задължението.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____